

Jan Vermeire wordt zichzelf in Poverello

Jan Vermeire was arts en seksuoloog. Hij gaf zijn dokterspraktijk op en stichtte Poverello, een opvangtehuis voor zwervers en daklozen in Brussel. Hij heeft een hele - soms zware - weg afgelegd om te worden wie hij nu is.

Hoe was uw jeugd?

Mijn geboorteplaats is Kortrijk. Mijn ouders waren streng. Ik heb geleerd op mijn tanden te bijten. Elke dag opstaan om kwart voor zes om naar de mis te gaan in het college. Ik volgde Grieks-Latijn en moest de eerste zijn. Het schoolleven viel me zwaar. Later verhuisden we naar Sint-Niklaas. Ik was daar gelukkiger op school. Ik mocht bij de scouts gaan. Mijn moeder was een vrouw uit één stuk, een doorzetter. Ze deed veel aan goede werken. Mijn beide ouders hebben steeds mijn geluk voor ogen gehad. Ze lieten mij dopen. Ze deden dat omdat ze mij niet op de eerste plaats miljoenen aan geld wilden nalaten, maar wel een aantal waarden die een mens echt gelukkig kunnen maken. Ze praten niet allen over geloven maar ze leefden het voor. Ondanks kun lijden en mislukken hebben ze dat tot het einde volgehouden. Wat mijn eerste communie en vormsel betekenden, heb ik nu pas, na periodes van geluk, van tegenslag en van ontgoocheling, leren ontdekken.

Vanwaar de naam 'Poverello'?

Franciscus van Assisi werd zo genoemd.

Na uw studies werd u geneesheer, en in uw drukke praktijk verdiende u veel geld. Hoe is dan de ommekeer gekomen?

In 1973 werd ik plots onwel. Acht dagen zweefde ik tussen leven en dood. De angst om te sterven was zeer groot. Dat was niet uit angst voor God. Ik dacht alleen maar: 'Ge hebt door uw hard werken eigenlijk nog niets van uw leven gehad'. Op mijn buitengoed in de Ardennen ben ik

gaan uitrusten. Twee jaar heb ik 'van het leven geprofiteerd'. Welverdiend, dacht ik. Toch werd ik onrustig. Een boer zei me: 'Een mens doet toch soms veel moeite voor niets'. Ik moest denken aan al mijn moeite om geld en succes te hebben en wat het betekende. De ontmoeting met een priester, die doorlopend op de been was voor iedereen, heeft de laatste zet gegeven om een ander mens te worden. Ik besloot om, voor het eerst na dertig jaar, naar de mis te gaan bij hem. Hij hield een homilie over het lijden. Ik dacht: 'Wat weet jij daarvan?' Hij liet eenvoudig een kruisbeeld zien. Plots begreep ik wat het leven van Jezus betekende en vooral zijn kruisdood. Hij was ook voor mij gestorven en wat had ik met mijn leven gedaan? Heel mijn waardenschaal – mijn vrijheid, een mooie auto, paarden... - viel uiteen. Ik heb geweend als een klein kind omdat ik besepte dat mijn leven tot dan toe niets betekend had. De priester zag dat en zei: 'Gij hebt de Heer gezien. Hij laat u nooit meer los.' Terug in Brussel heb ik opnieuw leren bidden met mijn vrouw. Het was niet gemakkelijk. Ik ging biechten en de priester zei: 'Begin een nieuw leven en vergeet de rest.' Op een dag kwam ik in de Marollen terecht. Ik voelde dat ik tussen de armen moest leven. Mijn vrouw steunde mij. We zochten een huis. We boden de arme mensen er brood aan voor vijf frank. Zo is het begonnen.

Het je iets bijzonders te zeggen aan de jongeren?

Dat ze hun hart openzetten, want met een gesloten hart raak je nergens. Wie zich laat raken door Gods liefde en daardoor iets gaat doen voor anderen, zo iemand wordt gelukkig ook al komen er (heel) soms moeilijke momenten.